

Arrest

nr. 137 417 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. F. KARABAYIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 maart 2014 een aanvraag in om in functie van haar Belgische partner in het bezit gesteld te worden van de verblijfskaart van een burger van de Unie.

1.2. Deze aanvraag werd op 23 september 2014 geweigerd door de bestreden beslissing, die steunt op de volgende redengeving:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.03.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- verklaring van wettelijke samenwoning dd. 03.02.2014: gezinssamenstelling waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres wonen sedert 26.03.2014: deze documenten zijn te recent om aan te tonen dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Ze zijn dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- ongepersonaliseerde tickets Pattos en Kinopolis: aangezien deze documenten niet gepersonaliseerd zijn, is het niet mogelijk een link te leggen tussen deze tickets en betrokkene en de referentiepersoon. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"B.1. Eerste middel: Schending van de artikels 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en het artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, in samenhang gelezen met de toegepaste artikelen 40ter, 40bis, §2 en 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed".

Aldus houden de wettelijke bepalingen in dat de verwerende partij haar beslissing inhoudelijk of materieel deugdelijk dient te motiveren.

De materiële motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn.

De naleving van het materiële motiveringsbeginsel in hoofde van de verwerende partij dient, naast de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, eveneens onderzocht te worden in het kader van de artikelen 40ter, 40bis, §2 en 42, §1 van de Vreemdelingenwet..

Art. 40bis, §2, Vw. bepaalt dat in het kader van een aanvraag van gezinshereniging de partners moeten bewijzen dat zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden en dat dit duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

"- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België, of een ander land te hebben samengewoond;

- OFWEL indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;"

Deze artikel stelt een dubbele, doch alternatieve, voorwaarde om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Ofwel hebben partijen sinds één jaar voorafgaand aan de aanvraag ononderbroken samengewoond, oftewel kennen zij elkaar sinds ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, waarbij zij het bewijs leveren dat zij met elkaar regelmatig contacten onderhielden en dat zij in de twee voorafgaande jaren elkaar minstens drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer bedragen.

Het is deze tweede voorwaarde waaraan verzoekster voldoet en waarop zij een beroep wenste te doen om haar aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische partner in te dienen.

In casu kent verzoekster haar partner (dhr. ILHAN Harun) weldegelijk sinds meer dan twee jaar. Om deze te bewijzen werden er talrijke foto's toegevoegd bij de aanvraag. Op die foto's is te duidelijk te zien dat verzoekster en haar Belgische partner met elkaar heel veel tijd hebben doorgebracht gespreid over een zeer lange tijd.

Overeenkomstig het bepaalde in art. 40bis, §2, Vw. is de kennis op zich al voldoende en verzoekster dient daarbij niet verder aan te tonen of zij een relatie hadden met elkaar.

De andere voorwaarden, met name dat verzoekster regelmatig contact had met haar partner en dat deze ontmoetingen minstens drie maal gebeurden met een minimum van 45 dagen, is ontegensprekelijk voldaan nu verzoekster kan aantonen dat zij sinds 26/03/2014 op hetzelfde adres met haar partner samenwoont.

Bovendien is er aan ander element in het administratief dossier dat aantoon dat verzoekster en haar partner elkaar meer dan 2 jaar kennen.

De kennis dateert van het jaar 2010, met name de periode dat verzoekster bij haar broer woonde.

Zo is de partner van verzoekster, de heer ILHAN Harun, de broer van de ex-schoonzus van verzoekster, i.e. mevr. ILHAN Ayse, die met de broer van verzoekster, i.e. de heer YETIK Hasan, was getrouwd tot 22.02.2013.

Verzoekster woonde van 10/05/2010 tot en met 28/03/2010 bij haar broer (stuk 3). Het is dan ook in die periode dat verzoekster haar partner heeft leren kennen via haar schoonzus.

Alleen hierdoor ontstaat al het vermoeden dat verzoekster en haar partner elkaar van meer dan 2 jaar kennen.

Aldus heeft verzoekster door de voorgelegde foto's en de gegevens in het administratief dossier op voldoende wijze aangetoond dat haar relatie met haar partner een duurzaam en stabiel karakter heeft zoals ook omschreven in art. 40bis, §2, Vw.

Bovendien is er geen enkel element in het administratief dossier dat deze kennis van meer dan twee jaar tegenspreekt.

Het feit dat de foto's ongedateerd zijn, laat op zich evenwel niet toe om te besluiten dat verzoekster en haar partner voorafgaand de aanvraag geen duurzame en stabiele relatie hadden. Voormeld feit heeft ook niet tot gevolg dat de verwerende partij de verschillende bewijsstukken die verzoekster heeft aangebracht om aan te tonen dat zij en haar partner elkaar reeds sedert een aantal jaren kennen, dat zij elkaar meer dan drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen meer dan vijfenveertig dagen duurden, buiten beschouwing kan laten.

Dat de verwerende partij oordeelt dat de voorgelegde foto's ongedateerd zijn en bijgevolg niet als afdoende bewijs aanvaard kunnen worden om het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie aan te tonen, is voorbarig en kennelijk onredelijk genomen.

Minstens in samenhang gelezen met het feit dat verzoekster haar partner heeft leren kennen via haar schoonzus in de periode dat zij bij haar broer woonde, is het zeer onredelijk om geen geloof te hechten aan de bijgebrachte foto's.

Verwerende partij heeft geen reden om aan de bewijswaarde van de bijgebrachte foto's te twifelen.

Verzoekster wijst er nog op dat verwerende partij evenals verzaakt heeft om in haar beoordeling van de voorgelegde stukken, in geval er voor haar onduidelijkheden rezen, nog bijkomende inlichtingen te vragen.

Verder stelt art. 42, §1 Vw. dat "bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

In casu blijkt uit nergens dat verwerende partij met andere elementen rekening heeft gehouden.

Daarnaast moet hoe dan ook worden vastgesteld dat het in casu kennelijk onredelijk is om op basis van de beschikbare feiten te stellen dat er elementen zijn waaruit kan afgeleid worden dat verzoekster met haar partner geen duurzame en stabiele relatie heeft onderhouden.

De beslissing van de verwerende partij is aldus niet, minstens onvoldoende, gemotiveerd waardoor er een schending is van het materiële motiveringsbeginsel in samenhang gelezen met de toegepaste artikelen 40ter, 40bis, §2 en 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is derhalve gegrond."

2.1.2. Verzoekster voert in essentie aan dat zij haar partner wel degelijk meer dan twee jaar kent en dat zij elkaar meer dan drie maal gedurende meer dan 45 dagen hebben gezien. Zij verwijst daartoe naar de foto's die zij neerlegde alsook naar het feit dat de partner van verzoekster de broer is van de ex-schoonzus van verzoekster die met de broer van verzoekster was getrouwd tot 22 februari 2013. Uit stuk 3 bij haar verzoekschrift moet blijken dat verzoekster bij haar broer woonde van 13 mei 2010 tot 28 maart 2010 (sic). Verzoekster voert aan dat het feit dat de foto's ongedateerd zijn, niet toelaat te besluiten dat verzoekster en haar partner voorafgaand aan de aanvraag geen duurzame en stabiele relatie hadden. Samengenomen met het feit dat verzoekster haar partner heeft leren kennen toen zij bij haar broer inwoonde, acht zij het onredelijk dat geen rekening werd gehouden met de foto's.

2.1.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op het motief dat de foto's niet gedateerd zijn, hetgeen door verzoekster geenszins wordt betwist. Verzoekster beweert weliswaar dat de foto's het duurzaam karakter van de relatie niettemin aantonen, doch dit volstaat echter niet om vast te stellen dat de beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn of dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden. Waar verzoekster aanvoert dat aan de voorwaarden dat zij haar partner minstens driemaal ontmoet en met een minimum van 45 dagen ontegensprekelijk is voldaan, aangezien zij sinds 26 maart 2014 op hetzelfde adres wonen, gaat zij voorbij aan het vereiste gesteld in artikel 40 bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet volgens welk deze ontmoetingen moeten plaatsvinden in een periode van tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag of dat zij één jaar voorafgaand aan de aanvraag hebben samengewoond.

Waar verzoekster zich beroept op het feit dat ze in 2010 bij haar voormalige schoonzus en haar broer woonde zodat dient te worden vermoed dat zij haar partner al meer dan twee jaar kent, is dit element niet van aard de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten. Niet alleen volstaat een louter vermoeden niet om het duurzame en stabiele karakter van de relatie aan te tonen in de zin van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, evenmin blijkt deze bewering uit het administratief dossier en werden hiervan geen bewijsstukken voorgelegd voordat de bestreden beslissing werd genomen. De regelmatigheid van een administratieve rechtshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Door te verwijzen naar stukken die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet voorhanden waren, slaagt verzoekster niet in om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Verzoekster kan evenmin ernstig voorhouden dat haar bijkomende inlichtingen moesten worden gevraagd. Het komt de aanvrager van verblijfsmachtiging toe om alle nuttige inlichtingen en stukken ter staving van zijn aanvraag te verschaffen. Verzoekster toont bovendien niet aan welke andere stuk zij zou hebben voorgelegd die het oordeel van de verwerende partij zouden kunnen hebben beïnvloed. Waar verzoekster tenslotte nog aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het geheel van elementen in het dossier, verduidelijkt ze niet met welke bewijsstukken ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoekster en wordt gemotiveerd waarom deze stukken niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40 bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster komt niet verder dan de stelling dat zij het niet eens is met de strekking van de bestreden beslissing. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“B.2. Tweede middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel:

Verwerende partij achtte het, tegen de voorgeschreven regels in, voldoende om op basis van de voorgelegde stukken de aanvraag van verzoekster te weigeren zonder een bijkomstige analyse te doen. Het is bovendien zo dat verwerende partij geen grondig onderzoek heeft verricht om de juiste feitelijke gegevens te achterhalen teneinde een correcte beoordeling te kunnen vormen over de aanvraag.

Hierdoor kan er bezwaarlijk gesteld worden dat verwerende partij in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van verwerende partij is allesbehalve redelijk te noemen wanneer zij stelt dat de ongedateerde foto's het stabiele en duurzame karakter van de relatie van verzoekster en haar partner niet aantonen zonder deze met zekerheid te kunnen beoordelen. Verzoekster heeft, zoals van haar werd verzocht, alle relevante stukken bijgebracht en hierdoor haar plicht voldaan.

Bovendien is het zo dat zij haar partner via haar schoonzus heeft leren kennen in de periode dat zij met haar broer en schoonzus samenwoonde, d.i. in het jaar 2010. Er is dus sprake van een kennis van minstens 4 jaar.

Er zijn evenwel geen elementen beschikbaar waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de verwerende partij voldoende onderzocht heeft of verzoekster en haar partner elkaar reeds ten minste twee jaar kenden. De verwerende partij haalt enkel het ongedateerd zijn van de foto's aan teneinde te besluiten tot het niet bewezen zijn van de kennis van 2 jaar.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij met volstrekt onvolledige kennis van zaken heeft geoordeeld.

Aldus schoot verwerende partij tekort in haar verplichting om een grondig onderzoek te voeren.

Voormelde miskenningen worden versterkt door het feit dat in het administratief dossier geen stukken te vinden zijn waaruit zou kunnen blijken dat verwerende partij bijkomende informatie gevraagd zou hebben.

Zulks wijst op een gebrekkige feitenvinding waarmee zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.2.2. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt niet dat er een kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding, blijkt uit de gegevens van het dossier en uit de bespreking van het eerste middel dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die door de verwerende partij gekend waren of gekend diende te zijn op het ogenblik van de beslissing, geen rekening werd gehouden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“B.3. Derde middel: Schending van art. 8 EVRM

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing de belangen van verzoekster op ernstige wijze schaadt en dit met miskennis van de beginselen van het behoorlijk bestuur zoals boven aangetoond.

Aangezien de bestreden beslissing in casu een voortgezet verblijf van verzoekster en haar recht op gezinshereniging met haar echtgenoot weigert, is er degelijk sprake van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster in het kader van art. 8 EVRM. Zowel het privéleven en/of familie- en gezinsleven van verzoekster komt in het gedrang met de bestreden beslissing.

Binnen de grenzen van het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu zijn de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door verwerende partij. Derhalve is er sprake van ongerechtvaardigde inmenging in het privéleven, gezins- en familieleven van verzoekster.

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten, zou bovendien een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster het recht ontnomen wordt om samen met haar partner te verblijven. Dit zou een ernstige schending inhouden van art. 8 E.V.R.M. in hoofde van verzoekster.

Zolang verwerende partij dan ook haar bekommernis om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk kan aantonen, zal haar inmenging in het gezinsleven van verzoekster dan ook een onrechtmatige inmenging vormen.

Aldus werd reeds aangetoond dat de weigeringsbeslissing van verwerende partij strijdig is met de materiële motiveringsplicht alsook art. 42 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is er geen enkele wettelijk grond die de inmenging van verwerende partij in het gezinsleven van verzoekster rechtvaardigt, noch één van de legitieme doelen van art. 8 EVRM aanwezig die noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.3.2. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoekster in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat haar aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoeksters partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar zij gewoonlijk verblijft houdt, Turkije, verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Turkije.

Waar verzoekster betoogt dat een verwijdering nakend is, wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT